

BEZ MOBILU

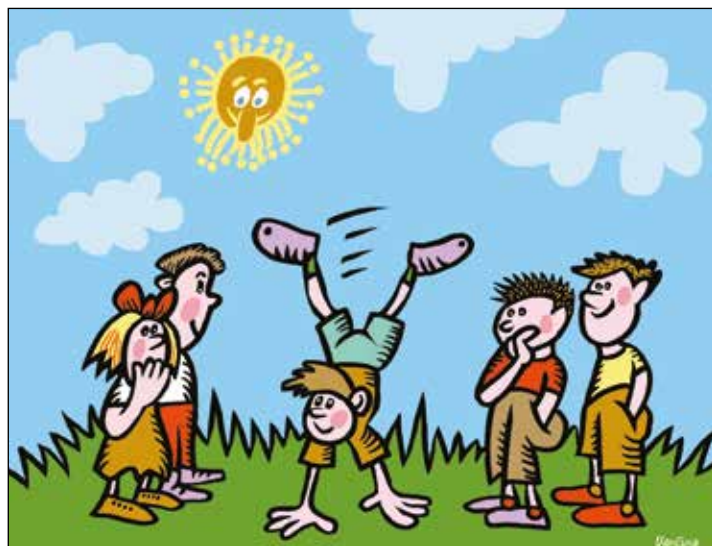
Pěťá je už třetí den ve škole, ale s Kubou je to stejné jako před prázdninami.

Co se v jeho páté třídě děje?

Kuba je nabídkou zaskočen, ale po chvíli nesměle přikyvuje.

„Máme schůzku v sobotu v devět. Ted' přibíráme nové ministranty. Přijdeš?“

Tentokrát Kuba přikyvuje hned. A kluci se mají o čem bavit, když si povídají o ministrantech.

ILUSTRACE: J. VANČURA

ILUSTRACE: J. VANČURA

Kuba chodí do oddílu parkuru. Umí tak perfektně dělat hvězdy a různé přemet. Také je rád předvádí ve třídě, na školním dvoře či na přilehlé zahradě. Kluky si však tím nezíská. Oni se totiž baví o hrách na svých mobilech a těchto diskuzi se Kuba zúčastnit nemůže, protože nemá mobil. Pěťá by mu rád do kolektivu pomohl, ale nechce ztratit kontakt s kluky, a tak se baví s nimi.

Pěťá je však citlivý, a když i při obědě zůstává Kuba sám, tak mu to nedá. Přisedá si s k němu, ale oba se dívají do talíře, protože se nemají spolu o čem bavit. Tu mu bleskne hlavou nápad, a proto se hned ptá: „Vydávám tě v kostele. Nechtěl bys být ministrantem?“

Víra a rozum — kamarádi, nebo nepřátelé?

Mnohý z nás řeší ve svém životě rozpor mezi rozumem a vírou. Můžeme dosáhnout křesťanských pravd pouhým rozumem? Potřebujeme ke svému životu víru v Boha? Proč nás evangelia, ale i naši biskupové k víře vybízejí?

Otázkou vztahu rozumu a víry se zabývala celá řada různých filozofů a teologů. Mezi nimi vyniká sv. Justín, mučedník z 2. stol. a sv. Augustin, biskup z přelomu 4. a 5. stol. z města Hippo. Oba zastávají, že víra a rozum se doplňují. Víra dává rozumu křídla, rozum víře zase směr.

Jako lidé tihneme ke dvěma extrémům. Ten první je charakteristický pro lidi nevěřící. Ti totiž často podléhají představě, že v dnešním světě panuje jakási všemocná přírodní věda, a že si vše můžeme zdůvodnit. Jedná se o iluzi. Každý solidní vědec vám řekne, že vědecké poznání se neobejde bez řady nedokázaných předpokladů a teorií, které nejsou ničím jiným, než jistým přesvědčením či světonázorem. Rozum zde slouží k tomu, aby jednotlivé prvky takto postavených věd spojil dohromady a vytvořil logický systém. Ten je pak fyzikálními pokusy vyvrácen, anebo potvrzován. Nikdo tak ve vědě nevládne ani se neřídí pouhým čistým rozumem. Tím spíše v osobním ži-

votě, který je spjat se spontaneitou a emocemi.

A pak je tu druhý nesprávný postoj. K tomu zase tihneme spíše my věřící. Jde o to, že se ve snaze být dobrými věřícími někdy nekriticky otvíráme všemu, co má nálepku víra nebo bůh. Totiž, vedle křesťanské víry existuje celá řada různých pověr, které také operují s těmito slovy. Není víra jako víra, není bůh jako Bůh. Za svoji téměř dvacetiletou kněžskou praxi jsem si všiml, že zbožný život mnoha angažovaných věřících stojí často na různých soukromých zjeveních, praskajících prknech na půdě nebo živých snech o jejich zemřelých příbuzných, než na vyzrálé víře v Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Samozřejmě, nechci

nikomu brát jeho doteky nadpřirozena, které mohou dotýčného posilovat ve víře, zvláště v těžkých dobách zkoušek. Neměli bychom se však nechat táhnout nějakou slepou silou, která nás vybízí ke skokům víry a zakazuje nám rozumovou úvahu o našem životě. To, o co nám přece jde, je zralá křesťanská víra, která nás vyvádí z temnot hříchu a smrti ke svobodě Božího království, a ne nějaká závislost na sektě nebo vůdci. Své kroky víry musíme neustále promýšlet. Víra a rozum jsou prostě kamarádi.

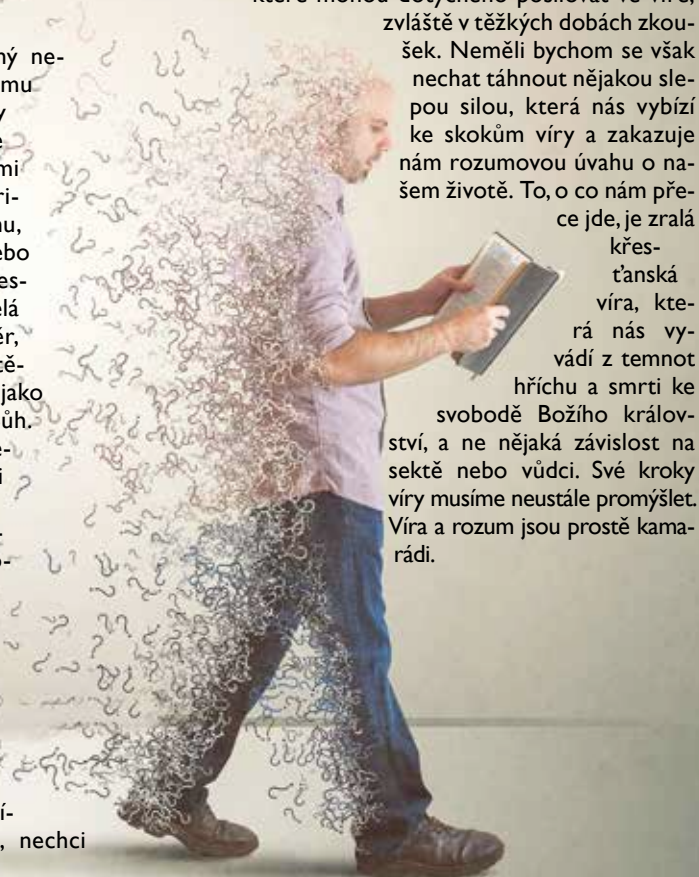

Foto: Kevin Carden - Adobe stock

Za vše, cos mi dala, děkuji ti, MAMINKO

Je to ale dneska zvláštní den, říkal si Peppino v duchu hned po probuzení. Navenek se zdálo všechno stejné – byla mu trochu zima (byl únor), měl trochu hlad (to ale nevádí, brzy se nasnídá), pak se pomodlil a vyrazil do školy.

V hlavě to měl však toho dne jako ve včelím úle. Vynořovaly se mu vzpomínky na řadu lidí, míst a událostí nedávných i zapomenutých. Sirotčinec, který byl v prvních měsících po narození jeho domovem. Postel, v níž ležal, a sestra v bílém, která ho občas brala do náruče. Kolem něj plno jiných postelí a malých dětí v nich.

Pak ale najednou spal v jiné posteli. Tam už jiné děti nebyly, ale zato tam byl někdo jiný – maminka! Ta ho brala do náruče každý den. Časem se dověděl, že tahle maminka a její muž nebyli jeho vlastní rodiče. U maminky mu to ale vůbec nevadilo, protože ho měla ráda, a proto to byla ta pravá maminka. Horší to bylo s tímhle tátou, který moc hodný nebyl. Když se napil, šel z něj strach.

Potom stěhování do Neapole. To bylo překvapení – tak velké a krásné město, přístav, moře, jedním slovem nádhery. Oh, com è bello stare sulla nave (ó jak je krásné být na lodi). Takhle se to zpívá v nádherné písni Santa Lucia, kterou si pobrukuje každý Neapolitán. Tam někde se zrodila jeho touha být námořníkem. Jenže ani Neapol neměla být jeho trvalým domovem. Následovalo další stěhování do Torre Annunziata pod Vesuvem.

Vybavily se mu první pátky v měsíci, kdy chodil do kostela navzdory velké zimě už v půl šesté ráno. Cesty na kole do blízkých Pompejí, kde se v Santuariu modlil k Panně Marii Růžencové, na jejíž obraz přitom hleděl. Tady v poslední době mnohokrát prosil za uzdravení maminky.

Dále škola a učení, které mu šlo dobře. Spolužáci a legrácky s nimi, jak už to mezi kluky bývá. Také chudí na ulici, kteří prosili o trochu jídla. Zpravidla jim dával svoji svačinu do školy.

Tohle vše se mu dnes promítlo v hlavě jako film. Podobně jako ráno i teď odpoledne, kdy s kamarády prochá-

zel ulicemi města. Co se to se mnou jenom děje? Musím se zastavit a uklidnit se, snad si sednout na lavičku a odpočinout si.

Ve chvíli, kdy se zastavil, zahlédl na zemi něco malého, barevného. Shýbl se – a byl to obrázek Panny Marie Růžencové, který tak dobře znal. To je náhoda! Zaradoval se, vzal ho do ruky, políbil – a znovu se roztočil v hlavě ten zvláštní kolotoč, tentokrát ještě desetkrát rychleji. Sestra v bílém v sirotčinci, milovaná maminka, nešťastný otec, spolužáci a mnoho dalších; defilé tváří všech lidí, které v životě potkal. Jedna po druhé pak ale mizely či spíše ustupovaly do pozadí, až zůstala jediná. Byla to ta nejkrásnější tvář – tvář jeho maminky, kterou však právě dnes čeká náročná chirurgická operace.

„Panno Maria, prosím tě, nenechávej maminku zemřít, vezmi si raději mne!“

To byla poslední slova, která Peppino pověděl. Pak zbledl a upadl v bezvědomí na zem, načež ho převezli do nedaleké nemocnice. Maminka v tu dobu pobývala v jiné nemocnici, v Neapoli, kde se připravovala její operace. Jakmile se dověděla, co se Peppinovi přihodilo, operaci odmítla a spěchala rychle za ním. Modlila se pak za něj u jeho lůžka růženec opakovaně po celou noc. Peppino se však již neprobral. Zemřel druhý den ve čtyři ráno, ve věku necelých třinácti let.

Jeho obětí života, kterou nabídl za maminku, byla Pánem přijata. Maminka se vzápětí uzdravila a dožila se v dobrém zdraví osmaosmdesáti let.

Peppino (Giuseppe Ottone) se narodil 18. března 1928 v Castelpagano a k sobě si ho Bůh vzal 4. února 1941 v Torre Annunziata. Určitě to nebude trvat dlouho a Itálie a s ní celý svět se dočká jeho blahorečení.

Peppino, máváme ti do nebe, ukázals všem dětem i dospělým, že láska a modlitba čistého srdce na přímluvu Panny Marie zmůžou všechno.

Díky za to – modli se i za nás.

ILUSTRACE: J. BARHON

ILUSTRACE: J. BARHON

